

Maskvos ir visos Rusios Patriarcho

KIRILO

VELYKINIS LAIŠKAS

**vyskupams, kunigams, diakonams, vienuoliams
ir visiems ištikimiams
Rusų Ortodoksų Bažnyčios vaikams**

Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas:
mes vadinamės Dievo vaikai ir esame! (1 Jn. 3, 1)

**Ekscelencijos vyskupai, garbingieji kunigai ir diakonai, Dievą mylintys
vienuoliai ir vienuolės, brangūs broliai ir seserys!**

KRISTUS PRISIKĖLĖ !

Šiais džiaugsmingais ir gyvybingais žodžiais širdingai sveikinu visus jus, mano brangieji, su didžia ir išganinga Velykų švente.

Švenčių Švente ir iškilmių iškilme vadina Bažnyčia šią šventą dieną vieno iš šventųjų mokytojų – Grigaliaus Teologo – lūpomis. Ir tame yra gili dvasinė prasmė, nes „*Velykos tiek pranoksta visas iškilmes, ne tik žmogiškas ir žemiškas, bet net Kristaus ir dėl Kristaus švenčiamas, kiek saulės šviesa pranoksta žvaigždžių*“ (45 homilija – Velykų dieną). Šlovingame Viešpaties Jėzaus Prisikėlime, tapusiam svarbiausiu žmonijos išganymo istorijos įvykiu, glūdi visa mūsų tikėjimo prasmė ir giluminė esmė, krikščioniškosios paskirties pasaulyje šerdis ir galinga jėga. Visi mūsų pamokslai šiomis dienomis telpa dviejuose žodžiuose. „*Kristus prisikėlė!*“ – *Ištaręs tai, ką daugiau galėčiau ištarti? Viskas pasakyta!*“ – sušunka šventasis Maskvos metropolitas Filaretas (Šventų Velykų homilija, 1826 m. balandžio 18 d.).

Žmonijos istorija po Adomo nuopuolio – tai nuolatinės blogio ir gėrio kovos istorija. Išreiškę neklusnumą Kūrėjui, žmonės įsileido į savo gyvenimą ir pasaulį nuodėmę, o drauge su ja kančias ir ligas, dūlėjimą ir mirtį. Tačiau svarbiausi – nuodėmė išskyrė žmogų su Dievu, Kuris nesukūrė blogio ir Jam svetima visokia neteisybė. Nė vienas teisuolis nesugebėjo įveikti šią tragišką atskirtį, šią milžinišką dvasinę prarają, nes vien tik žmogaus jėgoms to padaryti neįmanoma. Todėl, kaip sako Grigalius Teologas, „mes apturėjome stygių Dievo įsikūnijusio ir nužudyto, kad mes atgytume“ (45 pamokslas – Velykų dieną).

Kitaip tariant, Kristaus Prisikėlimas tapo tuo proveržiu į amžinybę, įveikusiu žmogaus ribotumą ir numalšinusiu vienybės su Dievu troškulį. Velykos – tai neribotos Kūrėjo meilės žmonėms pergalė, „nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė Savo Viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 16).

Tačiau ką reiškia švęsti Velykas pasaulyje, prislėgtame skausmo ir kančių, išsekusiam nuo karų ir konfliktų, kupinam neapykantos ir įtūžio. Ką reiškia giedoti „mirtį nugalejęs mirtimi ir esantiems kapuose gyvenimą dovanojęs“, jei mirtis lieka akivaizdžia kiekvieno mūsų gyvenimo baigtimi? Be abejonės, Velykos nepanaikina realaus mirties buvimo Visatoje, tačiau dabar žmogaus skausmas ir žemiškosios būties tragedija yra įveikiami Prisikėlusio

Viešpaties Jėzaus, dovanojusio mums, Jo mokiniams ir sekėjams, nenugalimą viltį atrasti amžinąjį gyvenimą. Mirtis nuo šiolei mums, krikščionims, – daugiau jau ne išsiskyrimas, bet džiaugsmingas susitikimas ir laukiamas susijungimas su Dievu.

Kristus, *užmigusiųjų pirmagimis* (1 Kor 15, 20), parodė mums vienintelį įmanomą nuodėmės – ir mirties – nugalėjimo kelią. Tai meilės kelias. Ir apie šią meilę mes esam pašaukti liudyti visam pasauliui. Ir liudyti, visų *pirma*, savu gyvenimu, nes *iš to visi pažins, kad esame Išgelbėtojo mokiniai, jei mylėsime vieni kitus* (Jn 13, 35).

Meilė, kuri pagal apaštalo Pauliaus laišką, yra tobulumo raištis (Kol 3, 14), – tai visų aukščiausia ir didžiausia krikščioniška dorybė. Mums perėjus į amžinybę, kai susilauksime garbės regėti Patį Viešpatį, mūsų tikėjimas virs žinojimu, o išgelbėjimo viltis Dievo gailestingumo dėka taps įgyvendinta. Tik *meilė niekada nesibaigs* (1 Kor 13, 8) ir niekada nepasikeis.

Kaip nuostabiai rašo vyskupas Ignacijus (Briančianinovas), *krikščionybės tobulumas yra tobula artimo meilė* (Askezės bandymai. Apie artimo meilę). O ką reiškia „*tobula meilė*“? Tai meilė, kuri išplečiama iki meilės nepažįstamiems žmonėms, bloga linkintiems netgi priešams. Tai pasiaukojanti meilė, kuri pranoksta visokį žmogišką supratimą, nes netelpa į paprastos gyvenimo logikos rėmus. Įgyti ją galima per dvasinį žygdarbį, pritraukiantį Dievo malonę, dovanojančią mums galimybę atsakyti meile į neapykantą ir gėrių į blogį.

Būtent tokią meilę parodė mums Kristus, dėl mūsų išganymo iškentęs baisius paniekimus, kryžiaus kančias ir mirtį kančiose. Jo visa nugalinčia ir visa pripildančia meile buvo iki pagrindų sutriuškintas pragaras, o visai žmonijai, pagaliau, atverti rojus vartai. Visomis gyvenimo aplinkybėmis mes esame pašaukti atsiminti, jog blogio jėgos iliuzinės ir ne tokios didelės, nes negali net būti palygintos su meilės ir gėrio jėgomis, kurių šaltinis vienas – Dievas. Prisiminkime ir tai, jog geriausias atsakas ir patikima priemonė prieš nuodėmę ir neteisybę – mūsų nuoširdi, iš širdies gelmių kylanti malda, visų *pirma* – bendra malda, kuria meldžiamasi šventovėje per pamaldas, ypačiai – bendrystė su Paties Išganytojo Kūnu ir Krauju Eucharistijos Sakramente.

Patirdami nūnai Velykų džiaugsmą ir pagarbiai ir su virpuliu įsižiūrėdami į Prisikėlusį iš Kapo Gyvybės Davėją Kristų, pasidalykime šia išganinga žinia su artimaisiais ir tolimaisiais, kad ir jie išvystų neapsakomos Dievo meilės spindesį ir kartu su mumis *laimintų ir šlovintų Garbingiausiąjį ir Prakilniausiąjį – Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios – vardą*.

Pranokstanti visokį suvokimą išganinga Kristaus Prisikėlimo šviesa tenušviečia nekintamai mūsų gyvenimo kelią, mokydama ir guosdama mus, darydama mus Dangaus Karalystės bendrininkais ir paveldėtojais.

Džiūgaukite, mano brangieji, nes
KRISTUS DIEVAS TIKRAI PRISIKĖLĖ!

KIRILAS
MASKVOS IR VISOS RUSIOS PATRIARCHAS

2016 metų Kristaus Velykos